

Memòries d'en Yago (XI)

Un relat de: [Biel Martí](#)

La primera setmana d'octubre, amb un vent de tardor suau, vaig asseure'm davant la Laura a prendre un cafè, a la Plaça del Mar. Ella portava posat un jersei marró que li vaig regalar pel seu aniversari, i els anells de plata mexicana. Suposo que intentà fer-ho fàcil, inclòs provaria a casa seva diferents maneres de dir-m'ho, però a l'obrir la boca li va sortir una cosa que sempre sona a mala notícia, mal auguri:

- Haig de parlar amb tu.

Aquesta frase sembla ser l'estandard que un porta quan es proposa acabar una relació. És un estandard amb uns colors determinats, que traduït en paraules, adquireix un to de lament, de saber que es causarà dolor. Qui ho escolta, en aquell to, sap que el següent és quelcom definitiu, una cosa que no li agradarà i difícil de reparar. Un es posa en posició de defensa, es recolza a la cadira, creua els braços i respira fons, però no sorollosament. Aquella tarda, la Laura seguí amb la vista baixa, poques vegades em mirà als ulls, que jo mantenia sobre ella. Va dir que aquells dos anys havien significat un munt, que m'estimava amb bogeria però què tota la seva joventut estava girant al meu voltant, que no coneixia res sense que jo hi fos, que no havia viscut res per ella mateixa, que tot el que feia tenia l'eix en si jo hi faria amb ella. Va dir que necessitava trobar-me a faltar, que necessitava descobrir una altra manera de portar la joventut, una manera sense mi. M'estimava, repetí, i dubtava que deixés de fer-ho en molt de temps, inclòs dubtava de ser capaç de suportar-ho i afegí que igual em trucava demanant disculpes dins de mitja hora o d'una setmana o d'un mes... Malgrat tot, malgrat tanta lamentació i tant de temor, no es feu enrere. I assegut a la Plaça del Mar, amb un cafè ja gelat amb el marro al fons, em vaig adonar que m'enfonsava, irreversiblement, en mi mateix. A cada paraula que sentia, a cada segon que passava, notava que augmentava el meu pes i el terra s'estovava. Tot allò que havia sentit per ella s'acumulava ara en un lloc intern, en un lloc petit, recòndit, llunyà. Imatges de mals moments es barallaven amb un grup de records que feien la seva decisió més incomprendible encara. Volia dir-li moltes coses, protestar, rebatre les seves paraules, demostrar-li múltiples incoherències en el seu discurs, però vaig romandre callat, gemegant per dins. Quan creia que havia acabat, em vaig disculpar, a sobre em vaig disculpar, com el meu pare a la seva carta de suïcidi, em vaig aixecar i vaig sortir de la plaça, caminant a pas accelerat, intentant aguantar les llàgrimes fins arribar a casa.

Però els meus peus o el meu inconscient em portaren fins casa d'en Leandro. Vaig passar allí unes hores plorant desvergonyidament, mentre ell, amb una paciència abismal, m'escoltava. Des que la Laura començà a parlar-me i fins que em vaig cansar de plorar, deuria fumar-me un paquet de tabac sencer. Em dolia el coll del fum i els plors, els ulls de deixar anar tantes llàgrimes, la llengua del parlar incessant i l'ànim. Sense adonar-me'n, la meva autoestima havia caigut en picat en breus instants. La Laura aguantava un mur, els maons del quan no tenien ciment entre sí, i ara una pluja salada, intensa, els debilitava, un a un, en forma de llarga agonia, queien al terra estovat i es trencaven. Tenia la sensació d'estar davant aquell mur i veure els maons derruir-se, però ja no sentia ganes d'intentar parar el seu descens, ni de recollir-ne els trossos. Durant molt de temps no vaig tenir ganes de res. Devia d'atorgar el manuscrit de "El camí al teu costat" a finals d'any i vaig ser incapaç de tornar a escriure fins a finals de desembre. Durant aquell octubre llarg i pesat, i durant l'encara més llarg i pesat novembre, em vaig refugiar en Leandro. Sortíem quasi cada tarda després de les classes, i parlàvem de qualsevol ximpleria. Preníem drogues molts caps de setmana i no ni havia beviem més del habitual. Foren dos mesos estranys, ja que els vaig viure amb una lentitud aclaparadora, però els recordo amb una rapidesa insòlita. Totes les nits podrien ser la mateixa, i tots els dies podrien ser el mateix.

Com si hagués passat en 24 hores molt curtes, un matí de desembre em vaig aixecar del llit vaig continuar la novel·la. Tracta d'un personatge que veu en els seus records a algú que no sap si va existir realment i d'un altre que nota la seva ombra inclòs quan no hi ha llum. La vaig acabar el dia que acabava el termini i aquella mateixa tarda marxàrem a passar el cap d'any de 1992 a una casa perduda a la muntanya, propietat d'uns oncles d'en Toni.

La llista d'una sèrie de desordres mentals derivats d'un desordre emocional més intens comença aquí, aquella nit de cap d'any. Varem sopar a la casa amb molt de cava i pràcticament després de les campanades ja anàvem una mica passats de voltes. Durant tota la nit la major de les dues germanes italianes, la Tània, estigué parlant amb mi. En un moment en que vaig anar al cotxe a buscar una cinta de música, vaig tenir una baixada emocional i em vaig quedar allí, assegut, amb la calefacció posada, sense veure l'exterior per la foscor i els vidres entelats. La Tània va entrar i em trobà plorant. A aquelles alçades la meva ment fou incapaç de pensar massa amb coherència i, quan vaig sentir la confessió de que estava enamorada de mi, em vaig deixar portar i varem fer l'amor al cotxe. Als dos minuts d'haver acabat ja estava penedit i li ho vaig dir. No la vaig veure en el que quedava de nit.

L'u de gener quasi no existí, ens aixecàrem tan tard que només tinguérem temps de recollir. Viatjàrem en silenci, repartits en dos cotxes, fins la capital. Ningú va comentar res del succeït la nit anterior, però la cara d'en Toni i

d'en Leandro mostrava la seva disconformitat. Vaig augmentar la realitat de la meva ressaca per deixar clares les meves poques intencions de disputa. La Tània anava a l'altre cotxe.

Durant el mes de gener varem fer veure que tot estava oblidat, però alguna estranya febre de febrer va reviure aquella nit de cap d'any. La Tània començà a trucar-me un o dos cops la setmana i quan ens trobàvem es mostrava antipàtica, dolguda per la meva conducta. Tot allò provocà una separació respecte al grup gran. Vaig passar de ser-hi sempre a no ser-hi quasi mai. Em limitava a quedar amb els dos amics preferents però no amb els demés i, en el meu recolliment, passant un munt d'hores a casa, em dedicava a recopilar i arreglar els meus millors contes. A part de ella, al grup, tots es mostraven normals cap a mi, però per darrere es feien comentaris i jo apareixia sempre com al culpable. Inclòs el tema es va anar fent en excés present a les llargues xerrades amb en Leandro. Em preguntava si la Tània seguia trucant-me i la disculpava. Mai em vaig atrevir a expressar el que pensava de debò de tot allò, ja que temia caure en una forta contradicció amb mi mateix. Temia que les meves ganes de ser algú alliberat, lliberal i egoista i sense tabús culturals xoqués amb alguna mena de compromís ètic albergat en el fons del meu interior. Però la lluita de la meva ètica amb la meva estètica d'aleshores no for res comparat amb el que va passar un any després, aproximadament, quan vaig sortir amb la Eva, la germana menor de la Tània. És clar que això succeí més endavant i, enmig, passaren més coses.